

Ο Μικρός Χριστός κοιμάται
(Πινάκ. Η. Lucas)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΕ ΜΑΙΝΔΡΟΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ...

Λοιπόν, νά είσοθε άπολύτως ήσυχος, ειπε ο κ. ντέ Βιλνέβ, στών κόμητα ντέ Σαίντ—Ντιντιέ. Σήμερα ακριβώς θα γράψω στή μαρκησία ντέ λά Τόρρε. Μόνο σάς παρακαλώ νά μου πητε άκόμα μιá φορά άν ή άπόφασίς σας εινε άμετάκλητη...

— Μά, Βεβαίωτατα, φιλάταί μου, ή άπόφασίς μου εινε άμετάκλητη. *Επειτα σάς εξήγησα ήδη τούς λόγους μου. Δέν μου άπόμεινε πειά τίποτε, έκτός από τό σπαθί μου και τόν τίτλο μου. Αυτά δως σήμερα δέν βγάδω πειά ψωμί και είμαι άναγκασμένος νά έργαστώ για νά τά βγάλω πέρα... *Εξ άλλου δέν με πειράζει καθόλου νά γίνω οικολιδάσκαλος στό σπίτι τής κομήσσης Σορέλλι. Μου άρέσει πολύ ή 'Ιταλία και φαντάζομαι πώς στήν Φλωρεντία, πού άγαπώ και ιδιαιτέρως, θα πέρασω άρκετά καλά.

— Τότε ώραία. Σύμφωνοι... έσανε ειπε ο κ. ντέ Βιλνέβ. *Αλλά πρέπει νά σάς πώ άκόμη κάτι... *Η κόμησσα Σορέλλι δέν εινε περισσότερο από 25 χρονών, και νομίζω πώς και σεις έχετε τήν ίδια ήλικία περίου... Αυτό μόνο εινε πού χαλάει λιγάκι τά πράγματα, δεδομένου μάλιστα πώς έσεις είσοθε ώραϊος, όσο και ή κόμησσα...

— Μά... Έκανε ο κόμης, έσεις δέν μου είπατε πώς ή κόμησσα Σορέλλι, μετά τό θάνατο του συζύγου της, κατοικεί μαζί με τή γρηά εξάδελφής της, τή μαρκησία ντέ λά Τόρρε; Μου φαίνεται πώς αυτό εινε μιá άρκετή έγγυσι για νά διατηρηθούν όλα τά προσήματα... *Επειτα μην ξεχνάτε, πώς ο οικολιδάσκαλος πού προσλαμβάνεται στήν ύπηρεσία τής κομήσσης όνομάζεται Ζάκ Μπερτιέ, και δέν θα έχη πειά καμμιá σχέση με τόν... κ. κόμητα ντέ Σαίντ—Ντιντιέ.

*Υστερα από τρεις μέρες, ο κόμης ντέ Σαίντ — Ντιντιέ έπαιρνε τό τράνιο για τή Φλωρεντία.

Τό μέγαρο τών Σορέλλι τόν εγοήτευσε με τήν ώμορφιάτου και ή εξαιρετική ευγένεια με τήν όποία τόν υποδέχτηκαν εκεί, τόσο ή μαρκησία ντέ λά Τόρρε, όσο και ή εξάδελ-

φή της κόμησσα Σορέλλι, τόν ένθουσίασαν. *Όσο για τό μικρό του μαθητή, τό παιδάκι τής κομήσσης, αυτό ήταν ένα σωστό άγγελούδι, με κατάμαυρες μπουκλίτσες, πού έδιναν στό πρόσωπό του μιá ξεχωριστή γάρη. *Έκείνο όμως πού του έκανε ιδιαιτέρη έντύπωση ήταν ή ίδια ή κόμησσα Σορέλλι. *Η γυναίκα αυτή, ειχε στήν έκφρασί της, προπάντων στό μάτια της, μιá εξαιρετική γλυκύτητα, πού δύσκολα θα τή συναντούσες και σ' αυτές άκόμα τις πιό ώμορφες γυναίκες. Αυτό όμως ο οικολιδάσκαλος Ζάκ Μπερτιέ προσέβησε νά ξεχάσει, όπως έπίσης, ειχε ξεχάσει, μπαίνοντας σ' αυτό τό σπίτι, ότι ήταν ο κόμης ντέ Σαίντ—Ντιντιέ...

*Ο πρώτος μήνας στο μέγαρο τών Σορέλλι κύλισε γαλήνια.

*Ο Ζάκ Μπερτιέ, με τούς ευγενικούς του τρόπους, δέν άργησε νά κερδίσει τήν έμπιστοσύνη και τήν έκτίμησι όλου τού προσωπικού, ιδιαιτέρως δέ άρχισε νά κατακτά τή βαθειά συμπάθεια τής γρηάς μαρκησίας ντέ λά Τόρρε, με τήν όποία δέν άργησε νά συνδεθί φιλικά.

*Η μαρκησία ντέ λά Τόρρε, πού όπέφερε από ρευματισμούς και άναγκάζοτανε νά μένη δλη τήν ήμερα καρφωμένη στήν πολυθρόνα της, ειχε παρακαλέσει τόν κ. Μπερτιέ νά πηγάιν τ' άπογεύματα στήν κάμαρα της και νά τής διαβάζη μερικá μυθιστορήματα πού τής άρεσαν.

Συχνά, ίδιος τ' άπογεύματα, πού ο καιρός ήταν χαλασμένος. Τις άναγνώσεις αυτές παρακολουθούσε και ή κόμησσα Σορέλλι, πού πηγαινε εκεί για νά συντροφέψη τήν εξάδελφή της.

ΚΑΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τις πρώτες μέρες ο Μπερτιέ, βλέποντας καθισμένη κοντά του τήν κόμησσα Σορέλλι, προσπαθούσε νά εινε όσο μπορούσε πιό σοβαρός και ψύχραιμος. *Όστόσο τις ήμέρες πού τόν παρακαλούσε ή γρηά μαρκησία, νά τής

ἀπαγγελία μερικά τραγούδια Γάλλων ποιητών, τραγούδια γραμμένα για τὴν γυναίκα, γιὰ τὸν ἔρωτα, ὁ Ζάκ ἔχανε τὴν ψυχραϊμία του.

Ἡ γλῶσσα τῶν ματιῶν τῆς κομῆσης, τὸν συγκινοῦσε τώρα πῶς βαθεῖα, καὶ τὸν βασάνιζε.

Ἡ κόμηση Σορέλλι δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῆ τὸ κρυφὸ ἀσθημα τοῦ οἰκοδιδασκάλου της, μὰ δὲν ἔδειξε τίποτε.

Γιατὶ ὁ Ζάκ Μπερτιέ, δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει κι' αὐτὴν ἀδιάφορη. Μὰ πὼς θὰ μπορούσε αὐτὴ, μιά κόμηση, νὰ συνδεθῆ ἔρωτικά μὲ τὸν οἰκοδιδασκαλο τοῦ παιδιοῦ της;

Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ συλλογιθῆ!

Ἔτσι πέρασε τὸ καλοκαίρι κ' ἦρθε ὁ χειμῶνας. Ἡ κόμηση Σορέλλι, σπάνια φαινόντανε τώρα στὸ σαλόνι, γιατί εἶχε ξαναρχίσει τὴν κοσμικὴ ζωὴ.

Ὁ Ζάκ ἔτσι εἶχε ἀπομονωθῆ στὸ μέγαρο, καὶ ὄσο κυλοῦσε ὁ καιρὸς, ἔνοιωθε τὸ ἀσθημά του γιὰ τὴν κόμηση, ὁλοένα τὰ μεγαλώνει μέσα του, καὶ νὰ τοῦ γίνεται μαρτύριο.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ τὸν τρέλαινε κυριολεκτικῶς, καὶ ποὺ τοῦ πλῆγανε βαθεῖα τὴν καρδιά του, ἦτανε ὅτι ἡ κόμηση, στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις της, πῆγαινε πάντα μαζὺ μ' ἕνα νεαρὸ ἴταλό ἐμπαιρτή, τὸν γιοῦ τοῦ βαρῶνου Μπαρντέλλι, στὸν ὅποιο κι' εἶδεινε μιά ξεχωριστὴ προτίμησι.

Ἡ μόνη λύσις ποὺ θὰ τὸν ἔσωζε ἦταν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ μέγαρο, νὰ φύγῃ γιὰ πάντα. Μακρὰ τῆς θὰ ξεχνούσε. Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν μπορούσε ἔτσι εὐκολὰ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Πὼς νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἔτσι ἀπότομα χωρὶς ἀφορμὴ; Γι' αὐτὸ κατέληξε στὴν ἀπόφασιν νὰ μείνῃ λίγο καιρὸ ἀκόμα, ἕως ὅτου βρῆ καμμιὰ ἀφορμὴ, ποὺ νὰ δικαιολογῆ, χωρὶς ὑπόψιν τὴν ἀναρχοσί του.

Ἔνα ἀπόγευμα, ποὺ ὁ καιρὸς ἦτανε πολὺ συννεφιασμένος, ἡ κόμηση Σορέλλι μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς ἐξαδέλφης της, κρατώντας τὸ ἔργοχειρὸ της. Καθὼς προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς μαρκησίας, κύτταξε νὰ ἰδῆ γύρω της τὸν κ. Μπερτιέ, τῆς φάνηκε δὲ παράξενο πὼς δὲν ἦτανε ἐκεῖ στὴ θέσι του.

— Ποῦ εἶνε ὁ κ. Μπερτιέ; ρώτησε ἀνήσυχη.

— Ὁ κ. Μπερτιέ μὲ ἄφησε σήμερα μόνη γιατί εἶχε μιά σπουδαία ὑπόθεσι... Γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ μάλιστα καλύτερα, σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ὁ κ. Μπερτιέ... ἐμονομάχησε...

Ἡ κόμηση ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ρίγησε.

— Θεέ μου!.. Τί εἶπες;... Ἐμονομάχησε... καὶ μῆπως τρεῦ ματίστηκε;... Μήπως...

— Ὁχι, ὄχι, ἠσούσα μικρὴ μου, ἐξακολούθησε ἡ μαρκησία, μὲ ποιηρὸ ὕφος. Δὲν ἔπαθε τίποτε...

Ἀπὸ τὸ στήθος τῆς κομῆσης ἐξέφυγε ἕνας κρυφὸς στεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

— Καὶ μὲ ποιὸν μονομάχησε; Γιὰ ποιὰ αἰτία; Πές μου σὲ παρακαλῶ, εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ μάθω.

— Ἐμονομάχησε μὲ τὸν γιοῦ τοῦ βαρῶνου Μπαρντέλλι, γιὰ λόγους ἔρωτικῆς ἀντίζηλιας... Γιὰ μιά γυναίκα.

— Γιὰ μιά γυναίκα;... Ἄ!... Καὶ ποιάν; Τὴν ξέρεις ἐσύ... Εἶνε ὠραία;...

— Τὴν γνωρίζω καὶ... πολὺ καλὰ μάλιστα... Δὲν εἶνε κα ἀπλῶς ὠραία, ἀλλὰ γοητευτικὴ, ἔλκυστικὴ...

Ἡ κόμηση φαινόταν τώρα πολὺ στενοχωρημένη...

Ἡ μαρκησία τὴν παρατηροῦσε σιωπηλῆ. Σὲ λίγο τῆς εἶπε ὅταν νὰ συνέχιζε τὴ διακοπεῖσα συνομιλία τους:

— Ἀκούσε μικρὴ μου... Σοῦ εἶπα ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἢ αἰτία ποὺ ὁ κ. Μπερτιέ ἐμονομάχησε μὲ τὸν γιοῦ τοῦ βαρῶνου. Κι' ἐγὼ στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν ἤξερα, μὰ ὁ κ. Μπερτιέ

μοῦ τὰ ἐξομολογήθηκε ὅλα... Ἐπειτα δὲν μπορούσε καὶ νὰ μοῦ τὸ κρύψῃ... ἀφοῦ εἶδα τὴν εἰκόνα τῆς γυναίκας αὐτῆς, μπαίνοντας πρὸς τριῶν ἡμερῶν ξαφνικὰ στὴν κάμαρὴ του...

Ἡ χαριτωμένη ἐκείνη κυρία εἶνε ζωγραφισμένη ἔπάνω στ' ἄλλο τῆς κι' ἔχει πλάι της τὸν γιοῦ τοῦ βαρῶνου.

Ἡ κόμηση ἐβγάλε ξαφνικὰ μιά φωνὴ χαρᾶς μαζὺ καὶ ἐκπλήξεως.

— ὦ!.. Μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ... Ὡστε εἶνε ἀλήθεια... Ὁ κ. Μπερτιέ...

— Ναί... ναί! ἀγαπημένη μου, τὴν διέκοψε ἡ μαρκησία. Δὲν εἶνε καθόλου δικαιολογημένη ἡ ἐκπλήξι σου νομίζω...

Ἀπλούστατα ὁ κ. Μπερτιέ σὲ ἀγαπᾷ παράφορα καὶ γι' αὐτὸ μονομάχησε σήμερα μὲ τὸν ἀντίζηλό του... Τώρα μάλιστα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σοῦ ἀνακοινώσω καὶ κάτι ἄλλο σπαιδαίστατο, ποὺ θὰ βγάλλῃ ἀμέσως κάθε ἐμπόδιο ἀπ' τὴ μέση... Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν τὸ ἤξερα ἀλλὰ τὸ ἔμαθα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ καλοῦ μου φίλου κ. ντὲ Βιλνέβ, ἀπὸ τὸ Παρίσι... Λοιπὸν μᾶθε ὅτι ὁ εὐγενικός μας κ. Ζάκ Μπερτιέ, ὁ οἰκοδιδάσκαλος, τοῦ μικροῦ μας Οὐνβέρτου, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Σαιντ-Ντιντιέ, ὁ ὅποιος ἐξ αἰτίας μερικῶν οικονομικῶν ἀτυχημάτων ἐζήτησε τὴ θέσι αὐτὴ στὸ σπίτι μας... Ἀλλὰ νὰ!.. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔρχεται...

Πραγματικὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ζάκ Μπερτιέ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματιοῦ τῆς κόμησης ντὲ λά Τόρρε.

Ἡ κόμηση ποὺ σκιρτοῦσε ἀπὸ χαρὰ προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ λίγο τὴν ψυχραϊμία της. Ρίχνοντας μιά, ὄχι δὲν ἀδιάφορη ματιά, ἔβωσε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ χέρι της στὸν Ζάκ ὁ ὅποιος ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε διακριτικά.

Μεσολάβησε μιά μικρὴ σιωπὴ, τὴν ὁποία, διακόπτοντας ὁ οἰκοδιδάσκαλος, εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ συγκινησι, στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς κ. Σορέλλι:

— Δὲν ξέρω, ἀγαπητὴ κυρία κόμηση, ἂν ἡ μαρκησία ντὲ λά Τόρρε, σὰς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἔχω λάβει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ μέγαρό σας... Αὐτὸ σὰς βεβαιώνω τὸ κάνω ὕπακούοντας σὲ μιά ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη...

Ἡ κόμηση ἀρριε εἶνα χαρακτηριστικὸ βλέμμα στὴν ἐξαδέλφῃ της καὶ ὕστερα καρφώνοντας τὰ μάτια της στὸν Ζάκ, ἀποκρίθηκε, μὲ προσποιημένη ψυχραϊμία.

— Ὁχι, κύριε Μπερτιέ. Ἡ ἐξαδέλφῃ μου δὲν μοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα. Μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ μοῦ δίνει ὄλο τὸ θάρρος νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν ἐπειμείνετε στὴν ἀπόφασιν σας, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν... Ἀναβάλατε τὴν ἀναχώρησιν σας γιὰ... ἄλλες ἡμέρες... Ἀύριο, ὅπως ξέρετε, ἔγουμε παραμονὴ Χριστουγεννίων. Δὲν σὰς κρύβω πὼς μιά τέτοια ἡμέρα θὰ ἐπιθυμούσα πολὺ νὰ τὴν περνοῦσαμε μαζὺ... Καί, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτη... θὰ σὰς παρακαλοῦσα, ἀύριο ἀκριβῶς τὴ βράδυ, ἐδῶ ὁ αὐτὴ τὴν κάμαρα, νὰ φέρετε μαζὺ σας ἐκείνη τὴν εἰκόνα τῆς κομῆς ἀμαζόνιας ποὺ ἔχετε στὸ κομοδίνο σας ἔθλω νὰ τὴν κάψωμε μαζὺ ἐδῶ στὸ τζάκι, γιατί θὰ σὰς θυμίσῃ ἀσφαλῶς μιά θλιβερὴ περιπέτεια...

Σώπα ὅταν τον τρυφερά. Ὑστερα ἀνεχίσε π... ἑαυτοῦ της; ὕστερα καὶ ὅταν ἡ εἰκόνα... ὡ μί...

Ἡ κόμηση ἐκείνη τὴ στιγμὴ κυττάζον... ἰο σιγά... ὅταν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸ... ὡ, ἀύριο τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγ...

Ἡ ἀυτὴ θὰ ἔχει πειὰ ἐξαφανισθῆ, θὰ χαρί... ἡ ἀυτὴ θὰ ἔχει πειὰ ἐξαφανισθῆ, θὰ χαρί...

ποῦ δὲν θὰ βιάζεται ἀσφαλῶς τόσο νὰ φύγῃ ἀπὸ κ... Σὰς παρακαλῶ ν' ἀρῆσετε πλάι στὸ τζάκι τὸ πο...

γιὰ νὰ σὰς τὴν ἀφήσῃ ἐκεῖ γιὰ Χριστουγεννιάτ... Ὁ Ζάκ εἶχε σηκωθῆ καὶ εἶχε πάει πῶς κοντ...

ρις νὰ νοιώσῃ ἐκείνου ποὺ ἔκανε, τὴν ἔπῃσε στὴ... καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φίλ, κόβοντα...

τὴν κουβεντά της....

